

— Оня господинъ, кой-то купи отъ мене цвѣте.

Баба-та погляднѣла изъ прозореца; младый момъкъ поклонилъ ѿ ся така учтиво, така умилно, что-то тя не могла да си по-по-мысли за него нѣчто зло, а само добро.

— Помози Богъ, бабо! рѣкъль, азъ съмъ много уморенъ, не намира ли Ви ся малко мѣко?

— Дая Господъ, сыно!

Урядна Цвѣтана безъ да чяка майчинъ отговоръ — можеже зачто-то го знаела изнапрѣдъ — донесла чистъ зеленъ делвъ, захлу-лупенъ съ дръвенъ дѣсчицъ, зела чяшнъ, омыла ѿ, избрисала ѿ съ блъж крѣпъ, синала мѣко и прѣзь прозореца подаде, а между то това въ земъ гядала. Непознайникъ-тъ пилъ като еленъ изъ быбы-етъръ потокъ. Слѣдъ това то ся знае, че той благодарилъ Цвѣтани и благодарилъ ѿ не толкова съ голы думы, колко-то съ погля-гяды. Между това баба-та приказала му си всичкъ-тъ тѣжъ и утѣхъжъ за смръть-тъ на мѣжя си и за драгы-ты свойства на дѣщерѣжъ си си, за нейно-то трудолюбѣе инѣжность и така нататъкъ. Той слушалъ съ съ вниманѣе, нѣ очѣ-ты му были — трѣбува ли да ся казва гдѣ?

И Цвѣтана, срамежлива Цвѣтана, погляднѣла младый момъкъкъ; нѣ свѣткавица изъ облакъ не ся бляска и не изчезва така брѣзо, както брѣзо ся оборвахъ наземъ кѣкличены-ты ѿ очѣ, коко-га-то имъ ся срѣцахъ погляди-ти.

— Азъ быхъ желалъ, рѣкъль той майци ѿ, дѣщеря ти да не продава никому, а само менѣ да продава работъ-тъ си. И тогача не ще да трѣбува да дохожда чясто въ градъ, и ты нѣма да ся о от-дваяшь отъ нежъ. Азъ самъ можъ доходи при васъ отъ врѣмя и на врѣмя.

Цвѣтани у очѣ лѣснѣла радость, кожъ-то напусто искала а да скрие; тя си гядала лѣвий рѣкъвъ и щипала го съ дѣснъ рѣкъжъ. Б Баба-та на радо срѣдце прѣяла това прѣдложенѣе, безъ да си тугури